

[Niels Andersen.]

afskrivningsreglerne skyldtes den gennemførte bestemmelse om, at man skulle betale 30 pct. i skat af det, der betegnes som negative saldo værdier, altså fortjeneste på salg af produktionsmidler, efter at man har skrevet dem ned til nul. Det, der sker, er, at hvis man skattefrit har afskrevet et produktionsmiddel til nul og sælger dette, som altså er skrevet ned til nul med skattefri kroner, og får penge for det, skal man betale 30 pct. i skat af det. Man skal også betale omtrent 30 pct. af de penge, man erhverver sig ved arbejde. Man kan nok spørge, om der ikke, hvis disse gunstige afskrivningsregler ikke var vedtaget, så ville gå spekulation i afskrivningerne. Hvis de var skattefri, kunne man bare købe produktionsmidler, afskrive på dem og sælge dem med stor fortjeneste. Det er givet, at der måtte noget sådant til, og at man måtte beskatte på samme måde, som indkomst beskattes.

Det svar, jeg her har givet, må også være et svar til det ærede medlem hr. Foged. Venstre stemte ikke for afskrivningslovene i 1957. Selv om man senere har lavet en ændring, hvorefter en sådan negativ saldo værdi kan deles over 3 års indkomst, kan man ikke sige, fordi denne ændring har fundet sted, at man har stemt for afskrivningsreglerne. Kendsgerningen er, at venstre ikke stemte for dem.

Så spørger det ærede medlem hr. Anders Andersen endvidere om vor stilling til fast beskatning, om vi fortsat ønsker at opretholde den beskatning af fast ejendom, som vi har i dag. Det ærede medlem ved jo godt, at der er bebudet en ændring, en omlægning af amtsskatterne. Jeg har lyst til med formandens tilladelse at citere, hvad Finanstidende, som vel nok er et blad, der i særlig grad varetager venstres og de konservatives interesser, siger om dette spørgsmål. Den 16. oktober skriver Finanstidende:

„Ikke mindre forstemmende virker det, når venstrepartieren i den borgerlige front oprisker interesse modsætninger mellem land og by. Det er det, der sker, når en fremtrædende venstrerepræsentant som folketingsmand Anders Andersen på landbrugets delegeretmøde rejser krav om, at der skal gennemføres ejendomsskatte-

lempelser specielt til fordel for landbruget. Et sådant krav kan kun virke frastødende på de 800 000 ejendomsbesiddere uden for landbruget, som betaler to tredjedele af samtlige ejendomsskatter. Skulle der endelig tales om lempelse af ejendomsskatterne, skulle det sidst af alt være til fordel for landbruget, som omgående omsætter lempelsen i stigende ejendomspriser.“

Således skriver Finanstidende, og jeg synes, det siger det meget centrale, at hvis man letter ejendomsbeskatningen, sker der en kapitalisering, og det betyder, at de kommende ejere kommer til at sidde for så meget desto større udgifter.

Det ærede medlem hr. H. C. Toft var i dag inde på nøjagtig det samme emne og regnede oven i købet ud, hvor meget man ville kapitalisere med, såfremt man ophævede disse ejendomsskatter. Det er altså ikke alene retsforbundet, der hævder det, men det er også Finanstidende, som, må man gå ud fra, har finanseksperter til rådighed til at skrive den slags ting. Man ønsker altså fra venstres og konservativ side at fjerne disse ejendomsskatter, for at lettelsen kan blive kapitaliseret og byrden væltet over på den næste generation. Det er, hvad der vil ske, hvis man fjerner disse ejendomsskatter. Det vil betyde, at fædrene bliver rige, fordi de får skattelettelse i kapitaliseret, men sønnerne bliver ludfattige; der kommer øgede byrder både i form af afdrag og renter. Det farlige ved den gode økonomiske tilstand, vi nu lever under, er jo, at skattelettelse vil blive kapitaliseret, hvilket specielt vil give sig udtryk i højere jordpriser, der vil lægge sig som tyngende byrder på dem, der skal føre erhvervet videre efter dem, som udøver det i dag.

Det ærede medlem hr. Anders Andersen sagde sidst i sin tale, at han ønskede afsætningsmulighederne og indtjeningen for landbruget sikret, og det lyder jo godt. Men jeg vil gerne spørge det ærede medlem hr. Anders Andersen, hvordan han vil gøre det. Vil han gøre det gennem lovgivning? Er det staten, der skal sikre afsætningsmulighederne og indtjeningsmulighederne, eller hvem er det? Det er klart, at når der skabes frihed for landbruget, har landbruget selv ansvaret for sine forhold. Det eneste, man fra landbrugets side kan forlange, er at få